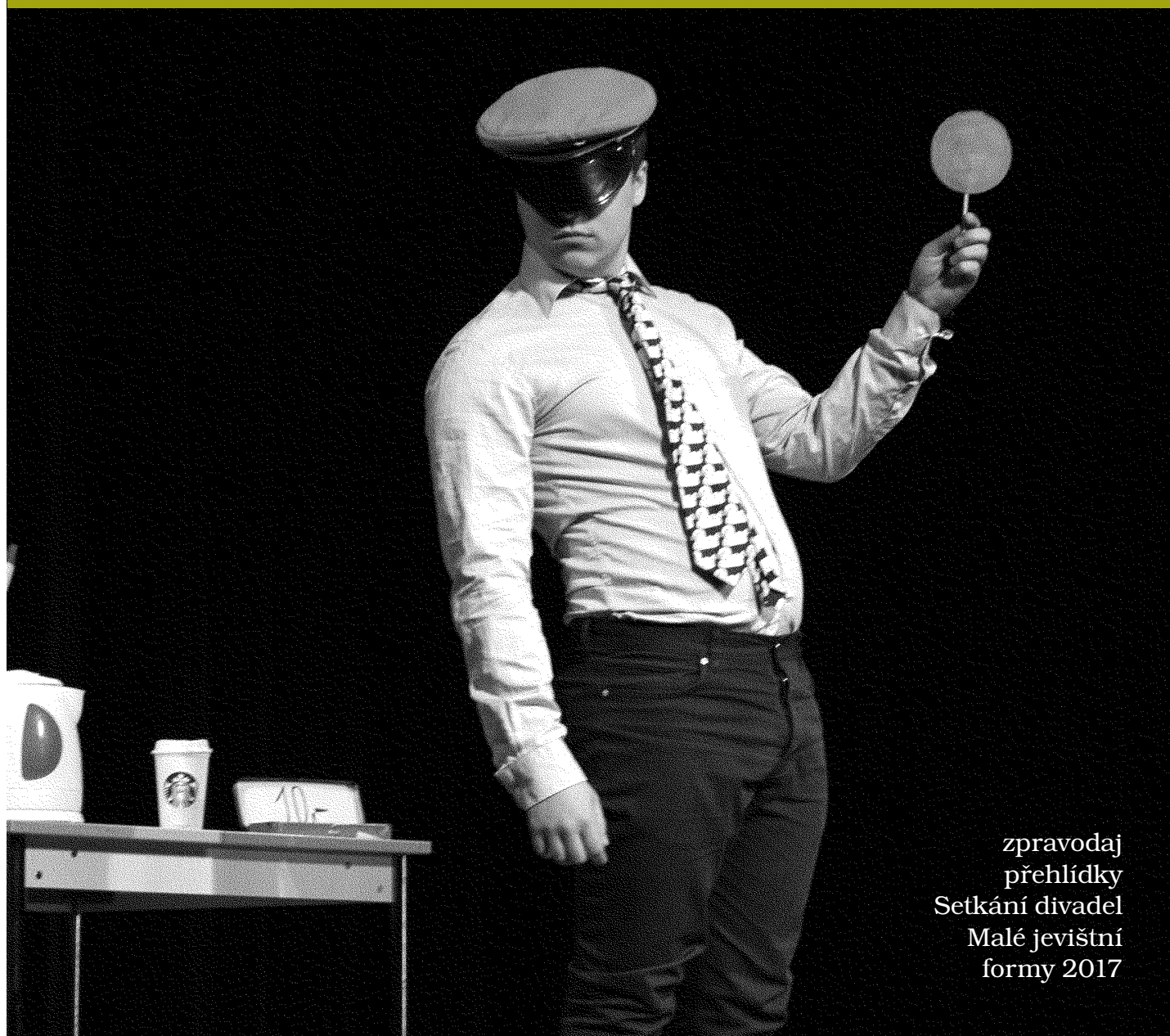

oponka²

18. 3. 2017

zpravodaj
přehlídky
Setkání divadel
Malé jevištní
formy 2017

Rodenův Masaryk a generace nezlomných

Aleš Linduška

Rodenův Masaryk. Viděl jsem tolik oceňovaný i pomlouvaný film o synovi zakladatele Československa. Musím říct, že jsem byl z výkonu pana Rodena nadšen, film se mi přesně trefil do nálady. Přistihl jsem se v posledních měsících, že jsem přestal sledovat politiku a lámu nad našimi poslanci hůl. Jako živá voda na mě zapůsobil sentimentálně a vlastenecky natočený biják Jan Masaryk. Díky za tu přehlídku poctivého charakterního herectví v podání Karla Rodena. Inspirující pro všechny herecké individuality.

Herec dvou tváří, mlčenlivý v soukromý a živel na plátně. Podobnou charakteristiku získal po Rudolfovi Hrušínském také Karel Roden. Nedovedu si ani Rodena představit, jak hopsá podle taktovky některé z porot televizních sou-

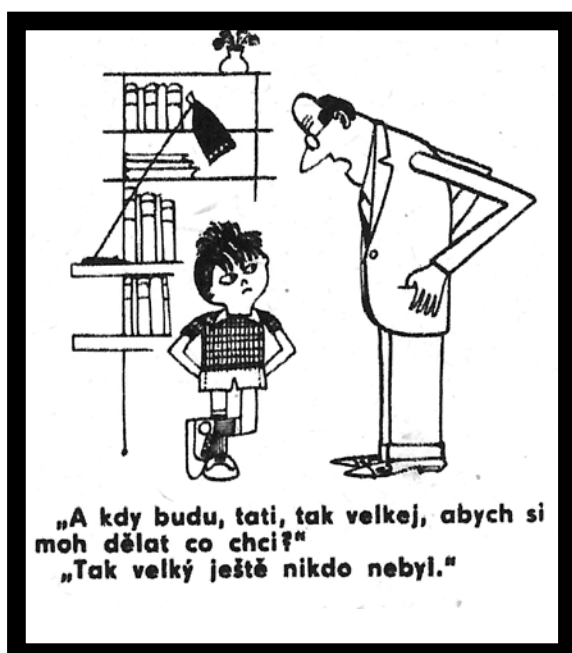
těží. Je to znát na jeho přístupu k životu. Je přísný i pokorný a velice niterný zároveň. Není jednoduché získat takovou pozici, jakou má nyní pan herec Karel Roden. Také on si ale musel projít zkušeností s herectvím „pro peníze“. Když poslouchám příběhy zlomených a nezlomených osobností našeho hereckého nebe z dob komunistické normalizace, říkám si, oč jednodušší to má Rodenova herecká generace? Nebo to má ještě těžší než generace herců poznamenaná bolševikem?

Jaká muka zažíval Jan Masaryk, umělec, špičkový diplomat a charakterní politik. Být pravověrným katolíkem, musel už být dávno prohlášen za mučednickou smrt za svatého. Jaká muka prožívá současná umělecká generace? Nevzdorujeme sice Hitlerovi ani Stalinovi a jeho pohrobkům, ale máme co dělat s arogancí kapitálu, všeobecnou lhostejností a cynismem o „pravdu a lásku“ okradeného národa. Syndrom zlomení a pokoření si v sobě neseme dál a Jan Masaryk v podání Karla Rodena je hrozenou rukavicí pro nás, kteří můžeme žít jinak, než museli žít naši otcové a dědové. Díky za ten počín.

Generace třicátníků má nyní o čem přemýšlet a zaostřit pozornost na skutečného nepřítele svobodného a demokratického života uprostřed Evropy. V náladě strachu a poníženosti přibývá s Rodenovým Masarykem také hrdosti,

sebevědomí a nezlomnosti. Naše generace už nechce znovu zažít, co musel strpět Jana Masaryk. Myslím, či doufám, že takových postojů bude přibývat i mezi novou hereckou generací. Až se snad nakonec objeví také osobnost, která zvítězí v budoucím předvolebním souboji o hrad. Škoda že už nyní tam svého Masaryka – Rodena mít nebudeme. Omlouvám se za tu politiku v naší festivalové Oponce, ale nedá mi to. Divadlo a herci vždy patřili do výkladní skříně kultury naší společnosti. Pokud to šlo s kopce s kulturou a svobodou projevu, odnesli to vždy i herci a divadlo samotné. Chci věřit tomu, že mezi vámi, divadelními nadšenci, jsou také ti, kterým není osud Masarykova národa lhostejný. Mám rád naivní divadlo a bezstarostnou improvizaci, ale myslím si, že došel čas i na silnější témata. Rodenův Masaryk otevřel kapitolu, kterou bude muset naše generace dopsat se ctí, abychom se znovu nemuseli dívat na filmy o mnichovské zradě a o prodaném Československu.

Užijme si letošní festival bezstarostně a s veselostí, ale na Masaryka – Rodena prosím nezapomínejme. Budeme ho potřebovat, aby nám ten divadelní humor jednou nezhořkl a my si nemuseli vyčítat vlastní historii. Svobodnému divadlu a sebevědomému Masarykovu odkazu přeji mnoho zdaru. Já si to poselství budu připomínat.

Jiříkovo vidění

Co se děje před scénou

Jiří Jurečka

Jiří Voskovec a Jan Werich.

Stalo se v historii divadla, že z výplně přestávky, mezihry, nouzového programu vyvinul samostatný žánr. Ale udály se i podivnější věci, třeba že nový žánr vznikl z části divadelního jeviště. Rozumí se samo sebou, že něco takového se může stát jenom u nás, v zemích českých, v kraji neomezených možností a nečekaných zlepšováků, rodišti Jára Cimrmana.

Předscéna čili proscénium je v původním smyslu slova přední část jeviště před oponou, mezi oponou a hledištěm, případně orchestráštěm. Místo, které je nejbližší divákům a v kontaktu s diváky. Divadelní slang tento prostor nazývá forbína, a asi už víte, kam mířím. „Tento termín se používá také pro označování hereckých výstupů, hravých (předváděných) v tomto prostoru obvykle před zataženou oponou. Herecké výstupy před oponou (pokud se nejedná o zvláštní umělecký záměr či o neobvyklý inscenační postup) se používají zejména jako spojovací prvek mezi jednotlivými obrazy, akty, jednáními či dějstvími, kdy za oponou zpravidla pro-

bíhají technické změny v dekoracích a přestavba jednotlivých scénických prvků či výměna rekvizit a kulís.“

Vsuvka: proscénium [-ny-, lat.], řec. proskénion, předscéna – část antického div.; pódium ležící před skéné, asi 3 m vysoké. Mělo v průčelí řadu sloupů s architrávem a s deskovou výplní. V době helénistické sloužilo jako prostor pro vystoupení herců (v 5. st. př. n. l. snad ještě nebylo – klas. a moderním div. část jeviště před oponou.

Předscéna čili proscénium čili forbína se, tak trochu z nouze ctnost, stala základním jevištním projevem Osvobozeného divadla Jiřího Voskovce a Jana Wericha. Vznikla víceméně náhodou, když bylo třeba zabavit publikum, než se vyřeší technický problém na jevišti. „Když jsme hráli poprvé (a mysleli si, že naposledy) Vestpocket revue, utrhly se špagáty, na kterých visely kulisy. Proto nás vystrčili před oponu a řekli, že musíme lidi nějak zabavit. A tak vznikla první forbína,“ vzpomínal později Jan Werich. Z nezávazného klábosení dvou komi-

ků před oponou se urodila tradice – hry Osvobozeného divadla byly sice vždy silně kritické k současnému dění, ale pokud herci potřebovali komentovat skutečně aktuální situaci, byla tu forbína. Zrodil se nový žánr, který se vždy odehrával v těsném kontaktu s diváky před staženou oponou a jeho podstatou bylo „vtipné a aktuálně reagovat na aktuální dění ve společnosti, glosovat různé společenské a politické jevy a problémy své doby.“

Na atmosféru prvních forbín později vzpomínal František Filipovský: „A tak namísto parodie měly největší úspěch různé předscény Voskovce a Wericha. Pamatuji, jak ohromný měla například ohlas jejich slovní hříčka „vši vodní“ a „vši vod ní“, kterou do nekonečna rozvíjeli a která se v průběhu repríz stala proslavenou forbínou a rozrostla se snad na půl hodiny. Takhle oni uměli hrát o ničem dlouhé minuty a obecnost se tlouklo smíchem. Jak říkával Jan Pivec: Lidi párali plyš na sedadlech.“

V obnovených inscenacích Osvobozeného divadla v 50. letech v Divadle ABC se novým partnerem Jana Wericha místo emigrovavšího Jiřího Voskovce stal Miroslav Horníček. A nevedl si vůbec špatně. Později výraz forbína získal širší význam a ujal se i pro jiné výstupy, které se odehrávají v proscéniu bezprostředně z očí do očí mezi herci a diváky. Hru před oponou často využívá např. Divadlo Jára Cimrmana, ale již v jiném kontextu – ne jako improvizace k aktuálním tématům, ale nastudované výstupy. Forbína prostě vznikla jednoho dne v jednom divadle a od té doby se šíří a žije si svým vlastním životem.

Předscéna nemusí být jen žánr, ale i výtvarné dílo. Jako třeba proscénium s malovanou oponou loutkového divadla Václava Kopeckého.

Midi Lidi jsou nepřehléd- nutelným zjevem české hudební scény

Pavel Stojar

Spojení recese, nadhledu a ironie, hudební i textové hravosti, elektroniky s bigbítovými nástroji, vymazlená vizuální stránka. Hudba, při které můžete buď blbnout, nebo se třeba i zamyslet. Záleží na náladě a kontextu. Midi Lidi jsou na české scéně zajímavým a mimořádným fenoménem. O tom se můžete přesvědčit i na jejich dnešním koncertu.

Skutečný Masterpiece?

Poslední deska Give Masterpiece A Chance!, která vyšla loni a její název je parafrází legendární písně Johna Lennona, byla u hudebních kritiků přijata s nadšením. „Čtvrté album Midi Lidí s názvem Give Masterpiece a Chance! se trefně a s nadsázkou vysmívá téměř všem aktuálním společenským fenoménům. Texty Midi Lidí nedosahují nápaditosti Tata Bojs, ani nemají básnický nádech veršů Kittchena, ale nic z toho není jejich cílem. Devíza formace je v chytrém humoru, satíře a nadhledu, který například druhý ze jmenovaných interpretů zcela postrádá,“ píše například ve své recenzi Jan Mazura.

V podobném duchu se nesou i další recenze. „Give Masterpiece A Chance! byla šance, kterou Midi Lidi využili naplno, album totiž takovým masterpiecem je. A to i za

hranicemi tvorby samotných Midi Lidí. Svým hořkosladkým optimismem a všudypřítomnou lehkostí má potenciál uklidit duševní bordýlek i těm nejzarytějším odpůrcům alternativy. Prostě proto, že je totálně osobitou zповědí podivínských géníů / geniálních podivínů,“ píše Ondřej Selner z portálu Musicserver.cz.

Aktuální album je o něco méně elektronické. To je dáno hlavně příchodem bubeníka Tomáše Kelara. „Díky tomu, že přišel do kapely Tomáš, jsme se polidštili. Živé bicí způsobily, že na zvukových zkouškách před koncerty či při skládání nové hudby jsme mnohem více začali dělat blbosti, jamovat a dostávali se tak k novým věcem rychleji a spontánněji, než když jsme je programovali. Najednou nám něco vzniklo... Pochopitelně je spousta věcí stále naprogramovaných, ale poměr je teď půl na půl,“ říká líder kapely Petr Marek v rozhovoru pro server AlterEcho.

Dějiny midi-lidstva

Midi Lidi jsou spíše než obyčejná kapela uměleckou skupinou spojující tvůrce z různých oblastí umění. Vznik uskupení spadá do roku 2006, tehdy hráli ve složení Petr Marek (zpěv, elektronika, klávesy), Markéta Lisá (zpěv, elektronika, klávesy, saxofon), Prokop Holoubek (zpěv, bicí, klávesy, klarinet, kytara). Hudebníky doplňovali vizuální umělci Filip Cenek, Magdalena Hrubá, Jiří Havlíček a Jan Šrámek (aka VJ Kolouch), vytváře-

jící koncertní videoprojekce, obaly alb a plakáty.

V roce 2007 Midi Lidi vydali album Čekání na robota u brněnského labelu X production. Album bylo nominováno na cenu Anděl 2007. Díky úspěchu alba u české a slovenské kritiky i u posluchačů začala kapela často koncertovat. V roce 2009 začali Midi Lidi pracovat na novém albu a zároveň hudbě k filmu Protektor režiséra Marka Najbrta.

Alba Protektor a Hastrmans, Tastrmans & Bubáks vyšla jen měsíc po sobě na podzim roku 2009. Midi Lidi za soundtrack obdrželi filmovou cenu Český Lev, za desku Hastrmans, Tastrmans & Bubáks byli opět nominováni na cenu Anděl a vydali se na Bubáks tour čítající přes 70 koncertů. V roce 2010 vytvořili hudbu k divadelním představením Krajina se zbraní v Dejvickém divadle a Ubu se baví v Divadle Na Zábradlí, k filmům Český mír režisérského dua Klušák/Remunda (získali za to Cenu české filmové kritiky za hudbu) a HeartBeat 3D režiséra Jana Němce a zahráli si ve filmu Mariji-ne v režii Aleše a Željky Sukových.

Po vydání třetího alba Operace „Kindigo!“ v roce 2011 se skupina rozrostla o Tomáše Kelara (bicí, zpěv, elektronika, klávesy - ex-Mountaineers, autor hudby pro kapelu Čoko Voko) a dva vizuální umělce Romana Přikryla (Fiordmoss) a Terezu Rullerovou aka VJ Texa (The Rodina). Markéta Lisá si

dala koncertní přestávku. Již nějakou dobu je členem cestovní rodiny zvukař Zbyněk Válka.

V roce 2012 vytvořili Midi Lidi soundtrack k filmu *Polski film* režiséra Marka Najbrta, nominovaný na Českého Lva i Cenu české filmové kritiky. Hudba k francouzsko-českému animovanému filmu *Tram* v režii Michaely Pavlátové, postavená na hlavním hudebním motivu *Protektora*, získala několik francouzských filmových cen. Mezi roky 2013 a 2014 složili Midi Lidi hudbu k filmu *Pirátské síť* režiséra Davida Čálka a spolu s kapelou WWW a Pavlem Fajtem k filmu *Televise bude!* režiséra Jana Bušty. Průběžně také hudebně dotváří oblíbený internetový satirický seriál *Kancelář Blaník*.

V roce 2016 vydali čtvrté album *Give Masterpiece a Chance!* a vyrazili na turné nazvané *Roh hojnosti doplníme!*, kde sestavu obohatila svými videi jednak VJka DVDJ NNS, známá jako promotérka kulturní pražské noci KSK, a zároveň i zakládající členka Midi Lidi Markéta Lisá, která se ke koncertování vrátila po pěti letech.

Mnohostranní umělci

Midi Lidi také s oblibou remixují, nejznámějším je remix písně *El Fusilado* skupiny Chumbawamba, která na oplátku zařadila svou verzi písně *Je toho hodně co říct* na své EP *In Memoriam: Margaret Thatcher*. Oblíbeným sportem kapely jsou také coververze: k nej-

oblíbenější se řadí předělávka se-maforické písně *Co jsem měl dnes k obědu* s vlastním novým textem o neúspěšném promotérovi nebo komplexní imitace stylu a poetiky Mňágy a Žďorp v písni Pete Best.

Midi Lidi jsou známí tím, že rádi a často koncertují, odehráli mnoho koncertů v Česku a na Slovensku, ale i v Polsku, Rusku, Anglii, Německu, Španělsku či Chorvatsku. Sami s nadsázkou říkají, že to dopadlo většinou ostudou. V Česku a na Slovensku už patří ke stálým velkým festivalům. Zároveň vystupují i jako DJ's - Prokop s Tomášem jako Tomino a Myslivec, Petr s Johanou Švarcovou (skupina Kazety) jako Disjockeyové.

Petr Marek se také podílí nebo podílel i na dalších hudebních projektech, jako je Monikino Kino, Muzykant Králíček, 2singles, Unarclub a Kakadu.

Členové kapely jsou svojí další činností široce rozkročení mezi nejrozumnější umělecké obory a na české scéně jsou jednotlivě známí i jako filmoví tvůrci, herci, divadelníci, promotéři, vizuální umělci či grafici. Za zmínku stojí filmová tvorba Petra Marka. Natočil snímky *Láska shora*, *Nebýt dnešní*, *Nic proti ničemu*. Ve Valmezu nejde samozřejmě opomenout ani dlouholetou Petrovu experimentální divadelní tvorbu v projektech Láhor/Soundsystem, Radio Ivo, Sourození Brucknerovi, Dekadentní divadlo Beruška.

Nabídka festivalové kuchyně

<i>Valašská kyselica, chléb</i>	40 Kč
<i>Párek v rohlíku</i>	25 Kč
<i>Chléb s domácím sádlem a cibulí</i>	20 Kč
<i>Kuřecí stripsy v sezamové krustě, pařížské brambůrky s jarní cibulkou</i>	119 Kč
<i>Jelení kýta na portském víně s brusinkovým přelivem, bramborové nočky</i>	139 Kč
<i>Filet s candáta v houbovém lůžku s liškami, pařížské brambůrky ve slupce</i>	129 Kč
<i>Zeleninový salát s parmazánem</i>	79 Kč
<i>Valašský frgál 1/4</i>	39 Kč
<i>Mini zákusky</i>	15 Kč

Postřežiny

Kandidát Zvěd

Červiven senior

Jak Tomáš ke štěstí přišel

Hráli v pátek v 15:00 v M-klubu

„Po zhlédnutí představení jsem musel změnit pohled na svůj dosa-
vadní život a přiznat si: nebudu už
smutnej, držim styl, tohle by Ježíš
neřešil.“

Zdividla Ostrava

Baletky

Hráli v pátek v 15:45 ve velkém sále

„Jednoho krásnýho dne úplně
zmizíš - to je dobrý!“

My...?

Já...!

Hráli v pátek v 16:50 v M-klubu

„Ta plynová maska!“

„Punčocháče, brouci v hlavě, ply-
nová maska - chci ještě víc“

Červiven

Uzly a pavouci

Hráli v pátek v 19:00 ve velkém sále

„Rozhodně si zapamatuji balící
hlášku - Chtěl bych, aby moje mani-
pulace fungovaly i na tebe.“

Zdividla Ostrava

Gudrun...

Hráli v pátek ve 20:15 v M-klubu

„Z herečky cákalo takové charis-
ma, že bych chtěl být její režisér!“

Zdividla Ostrava

Nádražní hajzlbába

Hráli v pátek ve 21:00 ve velkém
sále

„Chtěl bych si někdy udělat čas a
strávit několik dní na nádraží v Bo-
humíně. A potkat všechny ty posta-
vy.“

„10? Tady máte 7.“

... a tak nějak obecně by se ještě
dalo dodat:

„Mně se líbilo všechno!“

Pozvánky do galerií

Účastníci mají
vstup zdarma

Ateliéru obalového a knižního designu

Aktuálně vystavuje v přízemí Muzejního a galerijního centra, sídlícího v jižním křídle zámku, rodáčka Eliška Čabalová-Hlaváčová. Autorská výstava nesoucí název Nosiče je doplněná o Mezi žánry, kolekci prací, studentů a absolventů Ateliéru obalového a knižního designu Fakulty umění Ostravské univerzity, kde Čabalová-Hlaváčová působí jako vedoucí.

Eliška Čabalová-Hlaváčová vystavuje v rodném Valašském Meziříčí po třiačtyřiceti letech. Význam slova a název výstavy Nosiče parafrázuje s mírnou ironií vztah mezi formou a obsahem díla. Vystavené práce se pohybují na pomezí uměleckého řemesla a volného konceptuálního umění. Překračují hranice uměleckých kategorií ve smyslu, jak jsou běžně vnímány. V kolekci exkluzivních vazeb knižních bibliofilů se autorka představuje jako excelentní pokračovatelka starého knihařského řemesla, druhým tématem výstavy jsou pak knižní objekty, autorské knihy a manipulovaná fotografie prostředí Valašského Meziříčí, kterými vstupuje na pole autonomní tvůrčí práce.

Druhá část výstavy nese název Mezi žánry a prezentuje průřez prací studentů a absolventů posledních let Ateliéru obalového a knižního designu Fakulty umění Ostravské univerzity. Je koncipována tak, aby divák mohl bez bariér nahlédnout do knih, které jsou stěžejním fenoménem ateliéru. Současně prezentuje grafické, pro-

Pohled do výstavy Elišky Čabalové-Hlaváčové.

storové a ilustrační projekty, které vznikají jako nedílná součást studia. Představuje médium papír ve všech jeho užitných rovinách. Jako materiál, na který profilují ostatní výtvarné obory a současně také jako samostatný Art paper v roli nosného média se všemi svými vizuálními a haptickými vlastnostmi, které význam slova papír posunují do oblasti tvůrčích autorských knih či objektů.

Foukaná skla a skleněné obrazy Josefa Divína

Část druhého výstavního patra Muzejního a galerijního patří foukanému sklu a skleněným předmětům valašskomeziříčského rodáka Josefa Divína. Josef Divín je sklářským výtvarníkem, pedagogem a vedoucím oboru Design skla na Střední Uměleckoprůmyslové škole sklářské ve Valašském Meziříčí, koordinátorem UNESCO a držitelem desítky ocenění doma i v zahraničí. Ve své tvorbě se věnuje foukaným objektům s natavenými foliemi a skleněným obrazům, v nichž zaznamenává prchavý okamžik při svých cestách krajinou a architekturou.

„Když jsem napsal: Sklo existuje v mnoha formách. Typická je jeho čírost, lesk, zářivost. Je bohatě hýřivé. Od žhavé suroviny božské jako sálající láva. Zpracováno neuvěřitelným množstvím technik. Je možno vidět ho i v podobě tajemné, v hlubokém zamyšlení jednodu-

chého tvaru. Nebo nastanou chvíle, kdy vlastnosti skla potlačíme a sklo se stane výchozím materiálem k experimentům, excesům, expresi a existenciálním situacím. Skoro ve všem o čem je tu psáno se Josef Divín pohybuje. Je dítětem štěstí. Byl verifikován jako talent hned od příchodu na školu. Nepatří k těm, co dlouho hledají, než dokáží se prosadit. Lecos zvládá s lehkostí. Jako by neměl pochybnosti. Jistěže má. Ale je nesdělující. Lze mu jen přát, aby jednou objevil ULTIMA THULE, zemi někde až na konci světa, nedostižně vzdálenou, nejzazší a tam, obohacen, vynesl pro nás ještě další a nová díla.“

Prof.akad.mal. Vladimír Kopecký, vedoucí ateliéru skla na VŠUP Praha do r. 2008

Expozice Josefa Divína.

Od základních životních otázek po útok na bránice

Marek Adamík

Divadlo jako sonda do duše. I tak by šel nazvat první blok divadelních inscenací v rámci letošního ročníku Setkání divadel – Malé jevištní formy. Když jsem v páteční odpoledne vcházel do prostředí M-klubu na první představení, neměl jsem prakticky žádné očekávání a byl jsem pevně rozhodnut vše si užít jako divák – nezávislý pozorovatel – bez potřeby cokoliv hodnotit nebo soudit. Ostatně to ani nebyl můj úkol. Ten jsem si pro sebe formuloval jednoduše jako „zůstaň bdělý, nechej na sebe každé představení volně působit a pozoruj, co se s tebou bude dít“. A nutno zmínit, že se to vyplátilo. Byl jsem svědkem rozsáhlé palety inscenací, v nichž jsem proni-

kal do nejskrytějších zákoutí lidské duše, objevoval nové perspektivy, nechal se unášet proudem asociací, (znovu)objevoval svůj vlastní život a nevyhnul se ani pestré paletě emocí, v nichž nechybělo dojetí, lítost, zlost a důvěrně známé mrazení v zádech. Což vypovídalo o jediném. Inscenace se dotkla samotného jádra.

Říká se, že vrána k vráně sedá, stejně se setkává se stejným. Když prakticky ihned v úvodu inscenace krnovského souboru Červiven zazněla věta „Až vyrostu, chtěl bych být šťastný“, zřetelně jsem si uvědomil, že jsem na správném místě. Nikde jinde jsem v tu chvíli neměl být. Sám jsem tuto odpověď na obdobnou otázku několikrát vyslovil a v průběhu života reflektuji, jak na tom vlastně jsem, a zda se touto cestou stále ubírám. To, že touto větou započalo hned první představení, je klíčové, stejně jako přesah, který celá inscenace měla: konfrontace s okolím v období dospívání (především s rodiči), překračování komfortní zóny – strachu, inspirující „učitelé“ (Čarodějnice) ochota či neochota se změnit a podobně. A nešlo o jediné silné téma.

O podobně intenzivním vhledu do duše dospívajícího člověka – tentokrát dívky – šlo v inscenaci Baletky souboru Zdividla Ostrava a rožnovského divadla „My...!“. Zatímco Baletky se zaměřily na zobrazení skutečnosti, že každá věc má svůj rub a líc, v představení „Já...? jsme se vrátili k základním

otázkám, jež si alespoň jednou za život položí většina lidí: „kdo jsem“, „proč jsem tady“ a „co tady dělám“. Pro někoho možná nepřekousnutelné téma pro zpracování, v podání místní účinkující ovšem opravdové a autentické. A autentičnost byla i charakteristickým rysem těchto představení. Stav, kdy se nemusíme ptát, jestli je skutečné nebo fiktivní. Prostě mu věříme.

Jestliže jsem se pozastavil u hledání identity v představení „Já...?“, u Baletek jsem byl zcela pohlcen životními osudy jednotlivých akterek. Kontrast byl o to větší, že tento druh umění s výjimečným důrazem na estetičnost může ve skutečnosti ukrývat mnoho bolesti, přetvářky a sebezapření. A to jak u samotných studentek baletu, tak u profesorky tanečních hodin, která již může – ale také nemusí – být takzvaně za zenitem. Ani zde jsem neodcházel s pocitem, že bych měl hodnotit úroveň účinkujících. Jako divák jsem si odnášel pouze celkový dojem. A ten byl cenný a obohacující.

Divadlo Červiven se na jevišti znovu objevilo na začátku druhého bloku. Opět s hlubokým tématem, ovšem ve srovnání se svým „Tomášem, který ke štěstí přišel“, snad přece jen v poněkud odlehčenějším pojetí. V rozsáhlejší ději jsme se mohli setkat se vztahem syna k otci, s romantickou láskou, ale především s tím, jak se dospívající kluk vyrovnává se ztrátou matky a rolí „chůvy“ své malé sestry. Bohatý děj, rozmanité typy emocí. Práce s choreografií, hudbou v pozadí, dynamikou... na konci představení jsem si nemohl nepovšimnout, jak hluboce na některé lidi zapůsobilo. Nepochybně došlo i na slzy. Avšak také jsem si uvědomil, jak důležité je pravidlo „méně je více“. U rychlých dějových proměn jsem se místy „ztratil“. Únavou? Možná. Ale mírně bych ubral na nepřehledné dynamičnosti některých scén.

Ztratit se naopak nedalo u monodramatu „Gudrun...“ a nakonec zcela odlehčeného tématu „Nádražní hajzlbába“, obojí z dílny velmi plodného sdružení již v prvním bloku vystupujícího Zdividla Ostrava. Navzdory tematické závažnosti příspěvku „Gudrun...“ – jakousi osobní zpovědí odsou-

Z inscenace Já...? rožnovského divadla My...!

zené teroristky, která ve své cele nakonec spáchala sebevraždu, jsem se cítil emocionálně nedotčen. Zcela jistě v důsledku nedostatku toho, z čeho nejvíce těžily inscenace z prvního bloku: autentičnosti. Je otázkou, do jaké míry se s touto rolí dokáže identifikovat mladá dívka, a také jak by si s tím tématem poradila za jiných okolností, jiném místě, v jiném diváckém složení. Stěží dokážeme podchytit všechny proměnné, které hru ovlivňují. I diváci jsou součástí představení. To se pochopitelně týká i ostatních vystoupení včetně závěrečné „hajzlbáby“, jakési plejády humorných skečů a situací, inspirovaných nechvalně proslulými veřejnými WC na vlakových nádražích. Jak vítané odlehčení po předchozích inscenacích, po kterých – pakliže jste absolvovali všechny – jste mohli pocítit únavu a přeplněnost emocionálními prožitky.

Na druhou stranu je třeba vyvednout dramaturgii celého dne, která měla svou logiku a ve výběru inscenací až překvapivou konzistenci. Začali jsme od tíživých otázek po smyslu života, a skončili u situací, které nám sdělují, že není nutné všechno brát tak vážně. Život je především takový, jako si ho uděláme. A nechceme-li si házet klacky pod nohy – tím nemyslím, vyhýbat se překážkám – stačí se prostě rozhodnout být šťastný, jako to udělal Tomáš v inscenaci sdružení Červiven.

Krnovský soubor Červiven senior ve hře Jak Tomáš ke štěstí přišel.

Příběh z bohumínského nádraží nazvaný Nádražní hajzlbába uvedl soubor Zdividla Ostrava.

**KDO
JEDNOU
ZKUSIL**

Jar

EXTRA

**UŽ BEZ NĚHO
NÁDOBÍ
NEMYJE**

JAR EXTRA je nejpoblárnějši saponátový přípravek v naší domácnosti. Šetří námahu. Šetří čas, usnadňuje mytí nádobí.
Dodržíte postup – výsledky vás překvapí.
 Myjeme v teplé vodě s přidavkem JARU EXTRA.
 Oplachujeme v horké vodě.
 Neutíráme, nýbrž nádobí kolmo postavíme. Oschne rychle samo, je čisté a lesklé.

VÝROBCE: RAKONA, N. P., RAKOVNÍK

EXTRA ČISTOTA · EXTRA NÁLADA · JAR EXTRA

Zde může být i vaše reklama!

Spolek Katolická beseda

v Kopřivnici

Kulturní dům Kopřivnice
KULTURNÍ DŮM KOPŘIVNICE

KB KATOLICKÁ
BESEDA
KOPŘIVNICE

uvádí

Quo vadis, orbis?

KOPŘIVNICE

37. ročník přehlídky netradičních divadel

21.4.pátek

2017

22.4.sobota

13:30 Divadlo PIKI (Slovensko)
Babička z vajíčka

Nemáte babičku ani dědečka? Nejvyšší čas, aby se stal zázrak!
Zlatá rybka? Aladinova lampa? Ne. Vajíčko. Obyčejné malé vajíčko.

15:30 Absintový klub Les (Ostrava)
Spolu

Hra nejen o tom, že Baarová má oči mandlové a Mandlová má oči barové, ale i o těch, kdo je milovali a nenáviděli. Hra o nás.

18:00 Bratislavské bábkové divadlo (Slovensko)
Na slepačích křídlech

Příběh dívky z buržoazní rodiny, dospívající v Československu 50. let, toužící být vzornou občankou a pionýrkou.

20:30 Stará aréna (Ostrava)
Humanity upgrade

Divadelní sonda do digitálních smart technologií aneb Čapku, tys to věděl! . P.S. Nabijte si své mobilní telefony.

21:30 Koncert
Prohibition Jass Band

Jazzové trio autenticky interpretuje černošský i bělošský jazz 20. let.

Doprovodný program:

18.4.úterý 19:00 Jan Spousta
Quo vadis, orbis?

Zamyšlení známého sociologa nad otázkou: Kam kráčíš, světe?

KOK 30,-

Katolický dům 100,-

KOK 100,-

Katolický dům 100,-

Katolický dům 100,-

Katolický dům 100,-

10:00 Jan Horák (Roudnice nad Labem)
František blázen

Příběh o svatém showmanovi, který chtěl být nejskromnější a nejneopatrnější, a šly za ním davy.

14:00 Divadlo Mandragora (Zlín)
Little things / Věcičky

Potkáte kamarádku z dětství, z paměti se vynoří věcičky a začnete se dozvídat něco o sobě... Nebojte se uklidit si ve svém dětství!

16:00 Divadlo Kontra (Slovensko)
Poručík z Inishmore

Jednoho dne na irském ostrově zmizí kocour, miláček radikálního teroristy, který se přichází pomstít... Vražděně směšná komedie.

17:30 Koncert
EVAMORE

Písňe Evy Moravčíkové
s kytarou Toma Njuma Nováčka.

19:00 Divadlo NoD (Praha)
Dvojí domov / Z Čepa

„Jest kdesi sladké jádro, ale polámeme si ještě všechny nehty, než se k němu dostaneme.“

Trio Pavelka – Trmíková – Prachař otevře brány druhé reality.

21:15 Pavol Seriš (Slovensko)
Pri kase

Komedie z prostředí super, hyper, mega a gigamarketů.

Parodie na konzum. Směs stand-up comedy a pohybového herectví.

KOK 70,-

Katolický dům 100,-

KOK 100,-

Katolický dům 100,-

Katolický dům 100,-

Katolický dům 100,-

Přehlídka je pořádána za finanční podpory Moravskoslezského kraje.

Moravskoslezský kraj

Huisman

Worldwide Lifting, Drilling and Subsea Solutions

innogy

Česká průmyslová zdravotní pojišťovna

KLEINWÄCHTER
grafika - reklama - tisk

slu meko
KOPŘIVNICE

Vila Machů

NOE

Ostrava
Český rozhlas

KTK
KABELOVÁ TELEVIZE
KOPŘIVNICE

deník
program
přehledná stránka

KOPŘIVNICKÉ
NOVINY

NAŠE FRÝDECKO-MÍSTECKO.cz

Přehlídka je pořádána pod záštitou europoslance Tomáše Zdechovského.

Jednodenní vstupenka 300 Kč, dvoudenní 450 Kč, studenti jednodenní 150 Kč a dvoudenní 250 Kč.

Předprodej: IC Kopřivnice - 556 821 600, 774 668 001, ic@koprivnice.cz, IC Stramberk - 558 840 617, mic@stramberk.cz

Více informací: www.koprivafest.cz

facebook: KOPŘIVA - přehlídka netradičních divadel

ČAS	PŘÍPRAVA BOURÁNÍ	SOUBOR NÁZEV HRY	Šrámkův Písek Mladá scéna	DÉLKA HRY	MÍSTO
10:00 11:00	120 min. 8:00 15 min. 11:15	Nahé divadlo (Rožnov p. Radhoštěm) „Conrote“	ŠP	60	M-klub
11:30 12:05	15 min. 11:15 10 min. 12:15	ZDIVIDLA Ostrava (Ostrava) „Manon...“	MS	35	M-klub
„12:30 13:00“	15 min. 12:15 5 min. 13:05	NJ feat. Uhřík (Nový Jičín) „Casiopea aneb Etudy o časovosti“	ŠP	30	M-klub
13:30 14:30	20 min. na 1 soubor	SEMINÁŘ	*	60	M-klub
14:45 15:15	15 min. 14:30 15 min. 15:30	Teatr DoSkutku (Toruń – PL) „Gluten (Lepek)“	ŠP	30	velký sál
15:30 16:10	60 min. 14:30 10 min. 16:20	Valaši v pohybu (Valašské Meziříčí) „Luna park“	ŠP	40	M-klub
16:30 17:10	20 min. na 1 soubor	SEMINÁŘ	*	40	velký sál
17:30 18:30	70 min. 16:20 5 min. 18:35	LÁHOR/Soundsystem „Snad to půjde i podle vás!“	X	60	M-klub
19:00 19:40	15 min. 18:45 5 min. 19:45	Vidacit (Valašské Meziříčí) „Volný pád“	ŠP	40	M-klub
20:00 20:30	15 min. 19:45 20 min. 20:50	Tom a Jeff (Havířov) „Na drátku“	ŠP	30	M-klub
21:00 22:00	20 min. na 1 soubor	ZÁVĚREČNÝ SEMINÁŘ	*	60	velký sál
22:00	zvukovka: 21:00 – 22:00	doprovodný program: MIDI LIDI			M-klub

Festival Setkání divadel - Malé jevištní formy 2017 pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o. ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Města Valašské Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

foto na titulní straně: Zdividla Ostrava - Nádražní hajzlbába
foto na poslední straně: Zdividla Ostrava - Gudrun...